

Послеслов от Скот Ели

В много интервюта покрай издаването на тази книга споменавах, че първоначално бях скептичен към работенето с рок звезда. Знаех, че и други хора щяха да са скептични към това, че онзи тип от *My Chemical Romance* навлизаше в комиксите, и исках да разсея тези съмнения, тъй като по онова време вече обичах проклетата книга. Сега, докато пиша този послеслов, последният брой на минисерията е вече в печат и ако все още някой е скептичен към тази книга, вероятно никога няма да бъде убеден, така че искам да поговоря за странния процес на раждането на този комикс.

Редактирал съм много комикси през последните петнадесет години, от създатели от порядъка на П. Крейг Ръсел, Кели Джоунс, Еван Доркин, Кайл Бейкър, Кърт Бусек, Майк Миньола, Джос Уедън, Серджо Арагонес. Всеки един от тях бе различно пътешествие и всеки ме научи на нещо.

От започването на *Ъмбрела академия* едно от нещата, които ми доставяха най-много удоволствие, беше начинът, по който животът бе позволил на Джерард, сравнително млад тип на тридесет, да изживява световите, които си представя. Светът му е дефиниран от собствените му творби, от *The Black Parade* до *Ъмбрела академия*, които определят реалността му по безкомпромисен начин. Изумяват ме компромисите, които някои таланти хора трябва да правят. Би помислил, че когато си млад, тепърва трябва да си градиш име и да покажеш историите си на света. Но работейки в комикс индустрията, това, което виждам, са много хора, на върха на възможностите си, принудени да пишат чужди истории, живеещи в измислени светове от преди четиридесет до седемдесет години, с герои като Батман или Спайдър-мен, или дори приятеля ми Конан. Чрез таланта си и силата на личността и въображението си, Джерард бе успял да се отдаде на творческите си фантазии всеки проклет ден.

Около коледните празници през 2006 г. Джерард дойде в Портланд, за да напише първия брой на Апокалиптична сюита, докато гледах през рамото му в хотел Бенсън. В крайна сметка, прекара повече от седмица в хотела, в стара тениска на Спайдър-мен, пиейки много кафе. През тези вечери стояхме до късно, обсъждайки творчеството, техниките на други писатели. Обсъждахме и Апокалиптична сюита. Бързо осъзнах, че както Майк Миньола – художникът, с когото съм работил най-много – Джерард обичаше да говори за историята, да я развива на глас. По този начин преценяваш реакциите на слушателя си, хващаш се за нещата, които предизвикват търсената реакция, и променяш тези, които не го правят. И така вървахме през дъждовния стар Портланд, пиейки кафе в барове и кафенета, и двамата трезвени, говорейки бързо и без да спрем за тези герои. Говорейки и за Роулинг Стоунс, Уес Андерсън и Майк Миньола – но героите в тази книга вече бяха толкова сложни в ума на Джерард, че можеше да говори за тях с часове и така ги опознах всички. Знаех какво биха направили, какво – не, как говореха и за какво си мислеха. Харесваше ми да живея в

този измислен свят в ума на Джерард и това ме вдъхновяваше, изпомпвайки свежа кръв в мускули, атрофирали след дългото ми седене от тази страна на бюрото. Напомни ми защо влязох в този бизнес на първо време.

Онази седмица в Портланд Джерард не написа първия брой на Апокалиптична сюита. Няколко дни преди да пристигне, бях решил да пусна *Ъмбрела академия* на Деня на безплатния комикс – ежегодното събитие, на което издатели, търговци, една печатница и един дистрибутор се обединяват, за да предложат безплатен комикс, с който да докарат нови читатели в магазините. За да сме част от това, трябваше да напишем кратка история, тийзър, който да дадем на хората, да им покажем за какво е книгата. Така че трябваше Джерард да напише това преди брой едно. Това стана най-голямото събитие на Деня на безплатния комикс, най-търсеното издание, месеци след излизането му.

Започна с картина. Мъртва фигура, лежаща на земята със същата фигура, стояща отгоре ѝ. И думите „Наистина си ти. И си мъртва. Съжалявам.“. С това започна Джерард. Важно беше мъртвата фигура да не е двойник или някой в маскировка. Това беше най-важното за него. В началото не мислех, че на земята е Мълва, това беше решено, след като изпробвахме всяка възможност. Беше трудна идея за измисляне – това, че не беше никакъв заместник, а самият мъртъв герой, но това щеше да е сюрреалистичният щрих, който да ни помогне да започнем да дефинираме поредицата. За нас това все още я дефинира.

Джерард се върна на изток ден-два преди Коледа, по време на пауза с групата. Мисля, че щяха да ходят към Япония след участие на „Таймс Скуеър“, но тези няколко дни му позволиха да подобри сценария, който беше започнал в Портланд, и така започнахме.

Цялата 2007 г. щеше да е постоянно преследване – огромните изисквания на страшно успешния албум *Black Parade*, което затрудняваше довършването на сценариите за силно очаквания комикс *Ъмбрела академия*. Световете на въображението на Джерард, преследвайки се около планетата, аз – звънейки и изпращайки имейли на Джерард във всеки град, в който го отвеждаше бандата, чупещи се телефон след телефон, или открадвани, цели държави, в които достъпът до интернет изглеждаше невъзможен. Аз молах за страници със сценарий за Габриел. Докато Габриел беше в Южна Америка, работейки усърдно и учудващо бързо по двадесет и двете страници на всеки брой, Джерард пътуваше из света, пишейки сценарии в Токио, Русия, Невада, Германия и Джърси – в повече градове, отколкото броеве има в поредицата. Асистентката ми Сиера е също толкова нервна като мен – с нея бяхме в паника всеки път, когато Габриел бе на финала на някой брой – графикът бе така стегнат, че ако не получехме сценарий, когато той бе готов за него, следващият брой щеше да закъснее. Някак, след като вече имахме първия сценарий, Джерард успяваше да изпреварва Габриел, въпреки че винаги беше близко.

Най-важното нещо за тази книга обаче е екипната работа, която бе вложена в нея. Джерард и Габриел станаха истински екип, съобразявайки се и грижейки се един за друг, така както е редно за добри писател и художник. Част от работата в екип бе усещането, което всички споделяхме, че работим по нещо специално. Дори когато Габриел се изнервяше, чакайки нещо, защото Джерард бе зает с групата, винаги проявяваше разбиране – въпреки че може да е доста груб в имейлите си и не си мери думите. Но винаги имаше имейли от Габриел, Дейв и Нейт, казващи колко е добра творбата, Дейв, хвалещ историята, или Нейт – илюстрациите или Габриел, предлагащ на Дейв да се ожени за него, всеки път когато нов брой бъдеше оцветен. Дейв и Нейт донесоха доста стилистика в творбата, подхождаща на история така различна и толкова необичайно разказана. Неведнъж някой от производствения отдел на Dark Horse предлагаше да оправи странните цветове на фоновете на Дейв или необичайно оформените балони на Нейт. Но творческият екип винаги бе на едно мнение. Джеймс Джийн, недотам замесен в основната група, идваше само веднъж в месеца, за да ни взриви главите, тихо напомняйки ни какъв късмет е да го имаме. Дори дизайнерът на книгата – Тони, отговорен за малките неща, като рекламите на вътрешната корица на книгата, ни впечатляваше с оригинални идеи, токова подходящи за това, което се опитвахме да постигнем.

Първият брой на *Апокалиптична сюита* излезе на 19 септември 2007 г., когато бях на две подписвания с Джерард в Ню Йорк и Бостън. Бяхме получили предварителни бройки от книгата седмица по-рано и когато пристигнахме във Forbidden Planet в Ню Йорк, имаше стена от копия зад мястото за подписване. И пак книгата не изглеждаше истинска – работя в сферата от четиринадесет години и пак чувствам някакво детинско удивление, когато книгите излязат на бял свят. Почти година прекарвахме толкова време, фокусирани върху *Ъмбрела академия*, обсъждайки всеки детайл, че да имаме книгата наистина и да сме заедно със стотици фенове, празнуващи издаването ѝ, беше сюрреалистично – никога фокусът ни не е бил този. Когато си така вгълбен в процеса на създаването на комикса, не спираш да се замислиш за момента, в който той ще е реалност. И губиш представа дали е добър. Правиш го толкова добър, колкото можеш, но не трябва да го съдиш, иначе ще бъдеш парализиран. Така че беше повече от странно как съдбата ни събра на подписванията онзи ден, получавайки лично похвали от читатели и търговци, виждайки онлайн реютата и като цяло чувайки, че, да, въпреки скептицизма, това беше наистина добра книга.